

Abstrakt

Tato disertační práce si klade za cíl objasnit Schopenhauerovo pojetí vůle v historickém kontextu. Bude představeno chápání vůle u Schopenhauerových předchůdců – Descarta, Leibnize, Kanta a Hegela – a poukázáno na způsob, jakým ovlivnilo samotnou Schopenhauerovu filosofii. Na tu se soustřeďuje druhá, stěžejní část práce. Nejprve bude představeno Schopenhauerovo chápání světa jakožto vůle na jedné straně a představy na straně druhé. Pozornost bude věnována typům kauzality, kterou je možno podle Schopenhauera nalézt ve všech dějích, a tedy neexistuje svoboda, vše se děje nutně. Dále se práce věnuje rozdělení všeho jsoucího na subjekt a objekt, přičemž objekty existují pouze pro subjekt. V další části se budeme věnovat projevům vůle v přírodě a různých oblastech vědy. Následuje pojednání o odrazu Schopenhauerova pojetí vůle v jeho estetice a etice.

Poslední kapitola nastiňuje přetvoření Schopenhauerova voluntarismu v díle Nietzsche, který od pesimistické představy kruté vůle k životu, způsobující utrpení a věčné chtění, přechází k optimistickému pojmu vůle k moci, která jedince vede k neustálému růstu, zdokonalování, překonávání ostatních. V souvislosti s Nietzscheovým pojetím vůle bude pojednáno o problematice resentimentu jakožto důsledku masivního rozšíření otrocké morálky, způsobeném křesťanskými dogmaty a přijetím ideálů Velké francouzské revoluce. Kritickou část Nietzscheovy teorie poté doplní část pozitivní – hlásání příchodu nadčlověka, jež má ztělesňovat návrat k absenci morálky a uposlechnutí vůle k moci.